

PARAULA I VIDA

Tots els sants i les santes de Déu, pregueu per nosaltres!

Durant la processó d'entrada de l'Eucaristia estacional a la Catedral, fa quinze dies, quan vam iniciar la fase del Sínode a la nostra Diòcesi, anàvem cantant les lletanies dels sants. Invocàvem aquells i aquelles que són també membres de l'Església, els més grans, perquè des del cel ens acompanyessin, ens ajudessin i ens protegissin. Recordàvem els seus noms i contestàvem: «Pregueu per nosaltres!». Demà els celebrem units en una única solemnitat: «Tots els sants i les santes de Déu, pregueu per nosaltres!»

Els sants ens ajuden a celebrar amb goig el Sínode per discernir el que Déu vol avui de nosaltres. Ells, amb els seus mèrits units als de Jesucrist, l'únic mitjancer i redemptor, ens aporten el perdó dels pecats, l'augment de gràcia i el premi de la vida eterna. I ens fan arribar la gran veritat: que és possible la santedat en tots els estats de vida i en tota circumstància. «Tots podem ser sants!» proclama el Papa Francesc. «Tots els cristians, com a batejats, tenen una igual dignitat davant el Senyor i els uneix una mateixa vocació que és la santedat». Els sants no són herois, sinó pecadors que segueixen Jesús pel camí de la humilitat i de la creu. «La santedat, diu el Papa, és el rostre més bell de l'Església: és descobrir-se en comunió amb Déu, en la plenitud de la seva vida i del seu amor. S'entén, doncs, que la santedat no és una prerogativa només d'alguns: és un do que s'ofereix a tots, ningú no n'està exclòs, per això constitueix el caràcter distintiu de tot cristià». La santedat és viure amb amor i oferir el testimoni cristià en les ocupacions de cada dia on estem cridats a convertir-nos en sants. Cadascú en les condicions en què es troba.

Segons el Papa Francesc, hi ha cinc grans manifestacions de la santedat, és a dir del genuí amor a Déu i al proïsme: 1) La paciència i la mansuetud, que ens ajuden a suportar les contrarietats, les inestabilitats de la vida, i també les agressions dels altres, les seves infidelitats i defectes; 2) L'alegria i el bon humor. Cal viure il·luminant amb la pròpia fe l'esperit dels altres, de manera positiva i esperançada; 3) El sant ha de ser audaç, entusiasta, ha de parlar amb llibertat i tenir zel apostòlic i evangelitzador; 4) Necessitem l'ajuda dels altres, de l'Església, per vèncer en les nostres pròpies lluites. No podem aïllar-nos, cal aprendre a ajudar i a deixar-nos ajudar. La santedat és personal, però s'assoleix juntament amb la comunitat creient; i 5) La santedat es fa forta i creix en la mesura que estem del tot units a Déu per l'oració i l'adoració del Senyor.

La festa de Tots Sants ens porta a desitjar ser més amics de Jesús i a estar-li units, com ho foren els sants i les santes de Déu, exemplars testimonis de fe i amor en les diferents èpoques en què van viure. Res no es podrà i Déu farà «*que tot sigui nou*» (Ap 21,5). Alegrem-nos per la festa de Tots els Sants. No la confonguem amb el dia dels difunts, que se celebra litúrgicament l'endemà. El dia 1 cantem la glòria que ja posseeixen els germans que han viscut les benaurances (cf. Mt 5,1ss). Lloem-los i demanem-los que ens acompanyin i protegeixin, i que un dia ens rebin a la glòria. Així ho proclama la litúrgia en la mort d'un batejat: «*Que els àngels t'acompanyin al Paradís, que a la teva arribada, et rebin els màrtirs, i et facin entrar a la ciutat santa de Jerusalem.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives assisteix a la benedicció del nou Abat de Montserrat

El dia 13 d'octubre de 2021, a l'Abadia de Santa Maria de Montserrat, va tenir lloc l'acte de benedicció del P. Manel Gasch i Hurios com a nou Abat del Monestir de Santa Maria de Montserrat, conferida per l'Excm. P. Manuel Nin i Güell, Bisbe (Exarca apostòlic) dels catòlics de tradició bizantina de Grècia. A la cerimònia hi van assistir una nodrida participació dels bisbes de Catalunya, encapçalats pel Cardenal emèrit de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach; els arquebisbes de Tarragona i Urgell; i els bisbes de Sant Feliu de Llobregat, Lleida, Tortosa, Mallorca; els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Gordo i Mons. Vilanova; l'Administrador apostòlic de Terrassa; i un bon nombre de superiors masculins i femenins, benedictins i cistercencs, amb el Rvdm. P. Gregory J. Polan, Abat primat de la Confederació Benedictina; i el Rdm. P. Guillermo Arboleda, Abat president de la Congregació Sublacense-Cassinesa.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Dol amb confiada esperança

Després de viure intensament la vida, d'una prolífica producció pictòrica, d'omplir molts quadres i làmines, moltes parets sagrades de temples i ermites amb sants i santes que els hi donen vida i són lliçons de santedat i d'Amor, després de rebre el reconeixement i la consideració a nivell personal i com a artista, traspasà superats els noranta anys. Els fills i nets en el text d'agraïment que llegiren en les seves exèquies, començaven dient: «Se'ns fa difícil d'anomenar-te i no tenir-te present, i tanmateix sabem que no ets lluny, que ets a l'altra riba, a la casa del Pare.

Estem tristos, però ens sentim feliços i agraits de tants dons rebuts. Sempre has estat silenciós i prudent i així has marxat, discretament. Gràcies per la vida, pel teu sentit de família i de compromís; gràcies per ensenyar-nos a començar a estimar cada dia de nou, juntament amb la mare.

»Gràcies pel teu sentit de transcendència, pel testimoni de fe i de pregària; gràcies pel teu sentit d'Església i de paròquia, pel mosaic tan gran fet de vida de tants grups i tantes persones. Gràcies per la vocació artística que ens has fet descobrir: el sentit dels colors, l'e-

quilibrí en la composició, les llums i els contrallums que ens regala la vida, la natura i l'expressió del sentiment feta pinzellada. Gràcies pel valor del silenci i de la música. Gràcies per la teva vocació de dinamització cultural i artística. Ja fa temps que, fent broma però alhora seriosament, deiem que estaves en temps de descompte, que calia anar alleugerint equipatge i avui, amb el cos ja afeixugat però serenament i plàcida, has sentit qui et cridava pel teu nom. Sempre has sabut que el mestre de l'obra no eres tu sinó un altre de més gran, perquè tal com hem cantat tantes ve-

gades: «tant si vivim com si morim som del Senyor».

La família restà amb el sentiment d'absència al cor, amb la buidor de presència, però amb forces per cloure la pregària amb confiança esperançada: «Un bon cel i que allà ens puguem retrobar». L'esperança del retrobament confiat en la seva Paraula: «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor» (Rm 14,7-8). Darrera crida a la confiança total.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Todos los santos y santas de Dios, ¡rogad por nosotros!

Durante la procesión de entrada de la Eucaristía estacional en la Catedral, hace quince días, cuando iniciamos la fase del Sínodo en nuestra Diócesis, íbamos cantando las letanías de los santos. Invocábamos aquellos y aquellas que son también miembros de la Iglesia, los más grandes, para que desde el cielo nos acompañaran, nos ayudaran y nos protegieran. Recordábamos sus nombres y contestábamos: «¡Ruega por nosotros!». Mañana los celebramos unidos en una única solemnidad: «Todos los santos y santas de Dios, ¡rogad por nosotros!»

Los santos nos ayudan a celebrar el Sínodo con alegría para discernir lo que Dios quiere hoy de nosotros. Ellos, con sus méritos unidos a los de Jesucristo, el único mediador y redentor, nos aportan el perdón de los pecados, el aumento de gracia y el premio de la vida eterna. Y nos hacen llegar la gran verdad: que la santidad es posible en todos los estados de vida y en toda circunstancia. «¡Todos podemos ser santos!» proclama el Papa Francisco. «Todos los cristianos, como bautizados, tienen una igual dignidad ante el Señor y los une una misma vocación, que es la santidad». Los santos no son héroes, sino pecadores que siguen a Jesús por el camino de la humildad y de la cruz. «La santidad, dice el Papa, es el rostro más bello de la Iglesia: es descubrirse en comunión con Dios, en la plenitud de su vida y de su amor. Se entiende, pues, que la santidad no es una prerrogativa sólo de algunos: es un don que se ofrece a todos, nadie está excluido; por eso constituye el carácter distintivo de todo cristiano». La santidad es vivir con amor y ofrecer el testimonio cristiano en las ocupaciones de cada día donde estamos llamados a convertirnos en santos. Cada uno en las condiciones en que se encuentra.

Según el Santo Padre Francisco, hay cinco grandes manifestaciones de la santidad, es decir del genuino amor a Dios y al prójimo: 1) La paciencia y la mansedumbre, que nos ayudan a soportar las contrariedades, las inestabilidades de la vida, así como las agresiones de los otros, sus infidelidades y defectos; 2) La alegría y el buen humor. Hay que vivir iluminando con la propia fe el espíritu de los demás, de manera positiva y esperanzada; 3) El santo debe ser audaz, entusiasta, debe hablar con libertad y tener celo apostólico y evangelizador; 4) Necesitamos la ayuda de los demás, de la Iglesia, para vencer en nuestras propias luchas. No podemos aislarnos, hay que aprender a ayudar y a dejarnos ayudar. La santidad es personal, pero se logra junto con la comunidad creyente; y 5) La santidad se hace fuerte y crece en la medida en que estamos del todo unidos a Dios por la oración y la adoración del Señor.

La fiesta de Todos los Santos nos lleva a desear ser más amigos de Jesús y a estarle unidos, como lo estuvieron los santos y las santas de Dios, ejemplares testigos de fe y de amor en las diferentes épocas en que vivieron. Nada se perderá y Dios hará «que todo sea nuevo» (Ap 21,5). Alegrémonos por la fiesta de mañana. No la confundamos con el día de los difuntos, que se celebra litúrgicamente al día siguiente. El día 1 cantamos la gloria que ya poseen los hermanos que han vivido las bienaventuranzas (Mt 5,1ss). Alabemos a los santos y pidamos que nos acompañen y protejan, y que un día nos reciban en la gloria. Así lo proclama la liturgia en la muerte de un bautizado: «Que los ángeles te acompañen al Paraíso, que a tu llegada te reciban los mártires, y te hagan entrar en la ciudad santa de Jerusalén.»

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Inauguració i benedicció de les obres d'arranjament de l'edifici de la Casa de la Cúria

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric, beneí i inaugurà el diumenge 17 els arranjaments de la façana de l'edifici de la Casa del Bisbat, cinquanta anys després de la remodelació impulsada per Mons. Joan Martí Alanís al poc temps de començar el seu ministeri episcopal a Urgell.

Les dificultats de mobilitat d'industrials durant la pandèmia no van impedir la realització de l'obra, que es va iniciar durant la primera part de l'any 2020. Els treballs de condicionament, principalment de la teulada i de les façanes, i l'entrada, han estat dirigits pels arquitectes Àngel Tuset i Lourdes Espar per assolir una millora substancial de l'eficiència energètica: s'ha instal·lat un sistema de làmines incorporat a les moltes finestres de l'edifici, que permet regular la llum i l'escalfor del sol en funció de les ho-

res del dia i de l'estació de l'any. El sistema de domòtica que s'ha instal·lat per regular aquestes funcions és l'únic que hi ha fins ara a La Seu en un edifici d'aquestes característiques i dimensions. Durant l'acte, en el que van intervenir els mateixos arquitectes per explicar l'obra, va intervenir el Vicari general, Mn. Josep Maria Mauri, que va posar en valor els treballs realitzats com un exemple més de la voluntat de conservar el patrimoni diocesà, que es fonamenta en el fet que «creiem en el futur», i feu un breu repàs de

les moltes obres de conservació que s'han dut a terme els darrers anys, amb més de 300 esglésies i 50 rectories restaurades, així com les obres fetes al Seminari, al Arxiu diocesà, a la Catedral o al Museu Diocesà d'Urgell.

Va cloure l'acte Mons. Joan-Enric Vives, que volgué destacar la importància de la feina que es fa dins de les oficines del Bisbat, tant la que té a veure amb l'administració diocesana com la relacionada amb el vessant institucional del Bisbe d'Urgell com a Copríncep d'Andorra. Una feina, en tots dos casos, que sovint connecta directament la realitat diocesana amb el que succeeix arreu del món. Per acabar, va dur a terme la pregària de benedicció de la nova façana de la Casa del Bisbat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Les nostres oracions es compleixen i es completen quan intercedim pels altres i ens fem càrrec de les seves preocupacions i necessitats. L'oració no ens separa ni ens aïlla de ningú, perquè és amor per a tots» (16 de juny).

@Pontifex: «L'actual pandèmia ens ha recordat que no hi ha diferències ni fronteres entre els qui sofreixen. Ha arribat el moment d'eliminar les desigualtats, de curar la injustícia que està minant la salut de tota la família humana» (17 de juny).

@Pontifex: «Més enllà de les nostres qualitats i dels nostres defectes, més fort que les ferides i els fracassos del passat, que les pors i la preocupació pel futur, es troba aquesta veritat: som fills estimats» (18 de juny).

@Pontifex: «Déu sap que l'única manera de salvar-nos, de sanar-nos interiorment, és estimar-nos. Sap que nosaltres millorem només acceptant el seu amor incansable, que no canvia, sinó que ens canvia» (19 de juny).

Inici a la Diòcesi d'Urgell del Sínode convocat pel Sant Pare, «Per una Església sinodal: comunió, participació, missió»

«L'Església d'Urgell vol fer camí amb les esglésies del món. Un camí que no sabem on ens durà; però sabem que el Senyor és amb nosaltres. El Senyor, el Bon Pastor, camina al davant i ens guia». D'aquesta manera va iniciar l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, l'Eucaristia amb la que s'obria també la fase diocesana del Sínode 2021-2023, convocat pel Sant Pare amb el lema «Per una Església sinodal: comunió, participació, missió». El diumenge 17 d'octubre a les cinc de la tarda, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, amb la participació de molts sacerdots de la diòcesi, començava a Urgell aquest camí de reflexió i de renovació, que ha de cloure l'any 2023. De manera simbòlica, s'obria a la mateixa hora que a la resta de diòcesis del món.

La celebració eucarística s'obrí amb l'entrada dels concelebrants en processó des del Claustre de la Catedral mentre el cant de les lletanies dels sants s'elevava per damunt dels molts fidels que van assistir-hi, en el primer cap de setmana sense les restriccions d'aforament vigents els darrers mesos a causa de la pandèmia. Tant entre els fidels com entre els concelebrants hi havia representació dels diferents arxiprestats d'Urgell, subratllant així encara més el compromís de sinodalitat, de caminar junts, de tota l'Església diocesana.

L'Arquebisbe va subratllar justament aquest compromís a la seva ho-

mil·la, que començà recordant una estrofa de la cançó amb què el van rebre el dia abans els joves que havien de rebre la Confirmació a la Parròquia de Sort: «L'Església és una gran família / on tots els cristians ens donem les mans; / com una mare que ensenya els seus fills, / l'Església ensenya la fe / i també el camí per estimar Déu i els altres, com a un mateix». I tot glossant la Paraula proclamada (Mc 10, 35-45) explicà que «avui l'Església ens anima a seguir Jesús, caminant, com els deixebles d'Emmaús, de la desesperança a la joia, del tancament en nosaltres mateixos a l'obertura a l'Esperit i als germans». «És decisiu reflexionar sobre la importància que tota l'Església camini unida (la paraula "sínode" significa precisament "caminar junts", laics, pastors i Bisbe de Roma) des de les claus de la comunió, la participació i la missió», explicà

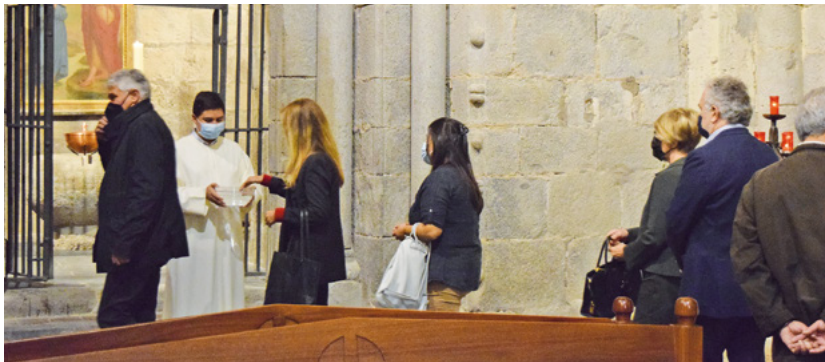
Mons. Vives. I avançà que en aquesta fase diocesana «es plantejaran un seguit de grans qüestions, i el més important serà escoltar-nos, acollir-nos i fer propostes que tendeixin a la construcció d'una comunitat unida i missionera, que doni testimoni joios de la seva fe». Advertí, així mateix, que el camí que tenim per endavant no serà un camí planer, «perquè el pas del temps ha fet aparèixer formes de clericalisme o autoritarisme, d'irrellevància dels laics i laiques, dels infants, dels vulnerables... i els hem de tornar a posar al centre. L'objectiu de la fase diocesana que ara comença és la consulta a tot el Poble de Déu, sense excloure ningú, ja que tenim el convenciment que la totalitat dels fidels no pot equivocar-se en creure (*sensus fidei* és infal·lible *in credendo*)».

L'Arquebisbe recordà que també el Sant Pare assenyalava la setmana

passada, a l'Eucaristia d'obertura del Sínode a Roma, d'algunes dificultats que poden sorgir en el camí, com el «formalisme elitista (que tot es quedi en pura façana), l'intel·lectualisme presoner de l'abstracció (que tot sigui merament un exercici acadèmic), i la temptació de l'immobilisme».

Contra aquestes eventualitats el Papa Francesc aconsellava practicar tres accions: «trobar», «escoltar» i «discernir» per caminar junts. «Trobar», trobar-nos, tenir disponibilitat per trobar-se amb l'altre i deixar-se interpel·lar per les seves inquietuds. «Escoltar», escoltar amb el cor i no només amb les oïdes, perquè quan escoltem amb el cor l'altre no se sent jutjat, sinó acollit. I «Discernir», per a no deixar les coses tal com estan. El Sínode ha de ser un procés de conversió guiat per l'Esperit Sant. «Hem de demanar a l'Esperit que ens alliberi de convertir-nos en una Església de museu, bonica però muda, amb molt passat i poc futur», deia el Papa a la seva homilia.

Al final de la celebració eucarística, els fidels van poder passar en processó per davant de la capella on és l'antiga pila baptismal de la Catedral i senyar-se al front amb aigua benedicida, en senyal d'afirmació dels dons rebuts pel baptisme. I tot seguit, els qui ho van voler van poder saludar i conversar una estona amb l'Arquebisbe Joan-Enric al Claustre de la Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Dimarts [Leccionari «de difunts». Per exemple: Rm 8,31b-35.37-39 / Sl 114 / Jo 17,24-26]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima;

sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu de Saserra (Lluçanès). *Urgell*: □ Sant Ermenegol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. □ Dijous [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. *Sant Feliu de Llobre-*

gat: □ beata Maria Ràfols i Bruna, vg. *Urgell*: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, prevs., i companys mrs.; sant Sever, bisbe de

Barcelona i mr. (633); sant Lleonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.

7. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1R 17, 10-16 / Sl 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44]. *Lleida*: □ Beat Francesc de Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811-Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861). Sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

Diumenge XXXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Estima el Senyor, el teu Déu... estima els altres»

Moltes vegades és difícil l'equilibri en la vida humana i en la vida cristiana: podem anar d'un extrem a l'altre. En el tema de l'amor podem posar tant l'accent en l'amor a Déu que l'amor als germans potser queda una mica a l'ombra. O al revés, accentuem tant l'amor als altres que sembla que això és l'únic que importa donat, sobretot, que el món valora molt els cristians especialment per la seva entrega als més vulnerables. Però fixem-nos en l'evangeli. A Jesús li pregunten: *Quin és el primer de tots els manaments?* I la resposta de Jesús és clara: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces.* Podem dir que així ja ha contestat al mestre de la Llei; però Jesús afegeix a continuació: *El segon és: Estima els altres com a tu mateix.* I perquè no pensem que són dos manaments diferents o separats diu: *No hi ha cap altre manament més gran que aquest.* Per tant, hem de dir que és un sol manament amb dues cares: amor a Déu i amor als germans. Per a un autèntic cristià no pot existir un amor sense l'altre. Evidentment, Déu és sempre el més important però aquest amor a Déu no és complet sense l'amor als germans. Una persona molt bona, molt piadosa si no estima els germans no pot dir que estima Déu encara que es passi moltes hores pregant. D'aquesta manera l'amor a Déu es fa operatiu en els germans. La primera lectura ja ens recorda: *Mira de posar en pràctica això que et mano.* Però el Deuteronomi només esmenta l'amor a Déu, en el text que hem llegit. En canvi, el mestre de la Llei a l'evangeli diu, precisament, *que estimar Déu i estimar els altres val més que tots els sacrificis, totes les ofrenes.* L'ofrena que més agrada Déu és estimar els germans. Jesús —diu la segona lectura— *és per sempre un sacerdot perfecte, és qui ens ensenya el veritable camí de Déu, ell que pot salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu; ell que es va oferir a si mateix una sola vegada.* L'única ofrena veritablement agradable a Déu, és l'amor total al Pare i l'amor total als germans.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et mano; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo el Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu ungit. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells. Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: «Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces». El segon és: «Estima els altres com a tu mateix». No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan asenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, tú, tus hijos y nietos, y observa todos sus mandatos y preceptos, que yo te mando, todos los días de tu vida, a fin de que se prolonguen tus días. Escucha, pues, Israel, y esmérate en practicarlos, a fin de que te vaya bien y te multipliques, como te prometió el Señor, Dios de tus padres, en la tierra que mana leche y miel. Escucha, Israel: El Señor es nuestro Dios, el Señor es uno solo. Amará, pues, al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma y con todas tus fuerzas. Estas palabras que yo te mando hoy estarán en tu corazón.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu ungit. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes de la anterior Alianza, porque la muerte les impedía permanecer; en cambio, Jesús, como permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que se acercan a Dios por medio de él, pues vive siempre para interceder a favor de ellos. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la ley hace sumos sacerdotes a hombres llenos de debilidades. En cambio, la palabra del juramento, posterior a la ley, consagra al Hijo, perfecto para siempre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?». Respondió Jesús: «El primero es: «Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser». El segundo es este: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». No hay mandamiento mayor que estos». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, sin duda tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.